

Arrest

nr. 207 207 van 25 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die volgens haar verklaringen op 10 februari 2016 België is binnengekomen, diende op 17 maart 2016 een asielaanvraag in. Uit een eurodac-hit blijkt dat haar vingerafdrukken werden genomen op 27 mei 2014 in Italië.

Uit de brief van 2 mei 2016 van de Italiaanse autoriteiten, blijkt dat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd in Italië. De verzoekende partij is in het bezit van een verblijfskaart voor Italië geldig tot 11 februari 2020.

Op 11 december 2017 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker

bij aangetekende brief van 11 december 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine Pashtu en een soennitische moslim te zijn.

U werd geboren in het dorp Nokerkhil in het district Khoghyani van de provincie Nangarhar. U ging tot de zesde graad naar school. U heeft er nooit gewerkt. Uw vader was landbouwingenieur en was verantwoordelijk voor de implementatie van landbouwprojecten van het World Food Program (WFP) en van de "Coöperatieve", een tak van het landbouwdepartement van de overheid. Zij overlegde met de dorpingen en de dorpsoudsten hierover. Zij deelde ook maandelijks levensmiddelen uit aan dorpingen die in het project werkzaam waren. Zij ging eveneens naar het districtscentrum om het dorp te vertegenwoordigen wanneer er een bijeenkomst over de situatie in het dorp of over de landbouwprojecten plaatshad en wanneer er zich problemen met een project voordeden. Daarnaast was uw vader ook kandidaat voor de verkiezingen van de leden van de Provinciale Raad ongeveer tien jaar geleden.

De taliban is gekant tegen mensen die werkzaam zijn voor de overheid en willen evenmin dat het dorp ontwikkeld wordt. Uw vader werd bijgevolg verschillende keren telefonisch bedreigd. Zij vertelde u hier niets over, maar vermeldde dit wel tegen uw moeder. Op een dag werd uw vader bij zijn terugkeer na een overleg in het districtshuis samen met zijn chauffeur door de taliban ontvoerd. Na enkele dagen werd zijn chauffeur vrijgelaten. Zij belde uw huis op en waarschuwde uw familie dat de taliban ook naar u op zoek waren. U vergezelde uw vader immers vaak bij zijn beroepsactiviteiten en u bent tevens zijn oudste zoon. De taliban vroeg naar u in het dorp. Ze kwamen ook één keer bij u thuis langs. Uw moeder praatte tegen de taliban van achter een gesloten deur en vertelde dat u niet thuis was. Ze deelden uw moeder mee dat ze u niet zouden sparen. Zes à zeven dagen na de ontvoering van uw vader, verliet u uiteindelijk Afghanistan.

U kwam Europa binnen via een Italiaans eiland dat 'Victoria' werd genoemd. De politie nam er uw vingerafdrukken. U werd verteld dat dit slechts ter registratie in het politieb Bestand en voor het strafblad was en dat u daarna vrij was om te gaan en staan waar u wou. Vervolgens trok u verder naar België. Op 27 augustus 2013 vroeg u in België een eerste keer asiel aan en verklaarde u zichzelf minderjarig. Op 23 september 2013 werd d.m.v. een medisch onderzoek bepaald dat 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting van uw leeftijd is. Op 22 april 2014 werd u effectief aan Italië overgedragen. Uw eerste asielaanvraag in België werd op 28 april 2014 onontvankelijk verklaard.

U bleef enkele dagen in Italië maar besloot te vertrekken. U verbleef vervolgens drie tot vijf maanden in Parijs en Calais. U stond weigerachtig tegenover een terugkeer naar België omdat u vreesde dat u opnieuw gedeporteerd zou worden. Uiteindelijk kwam u in 2015 toch terug naar België waar u op aanraden van uw advocaat – u herinnert zich haar naam niet – gedurende achttien maanden illegaal verbleef tot uw vingerafdrukken gewist zouden worden. Vervolgens diende u op 17 maart 2016 een tweede asielaanvraag in. In het kader van de Dublin- II-verordening werd een terugnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten overgemaakt. Op 3 mei informeerden de Italiaanse autoriteiten echter de Belgische autoriteiten dat u in Italië het statuut van subsidiaire bescherming heeft verkregen, geldig tot 11 februari 2020.

U verklaarde niet naar Italië terug te kunnen omdat u in België asiel aanvraagde en omdat uw verloofde hier woont. U verklaarde eveneens niet terug te kunnen omdat in Italië geen plek voor u voorzien werd om te leven alsook omdat u Italië, in tegenstelling tot België, niet kent.

Ter staving van uw asielaanvraag diende u een stapel originele documenten en één kopie ter staving van het leven en werk van uw vader en kopieën van de verblijfskaarten van de familie van uw verloofde in. Aanvullend bevond zich een kopie van uw taskara in het dossier.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Op grond van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier blijkt immers dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij zij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat zij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en zij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits zij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Afghanistan te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In voorliggend geval moet echter worden vastgesteld dat uit uw verklaringen geenszins blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U ontkende er asiel te hebben aangevraagd en verklaarde er slechts zeer kort te hebben verbleven. Toen gevraagd werd naar redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, verklaarde u aanvankelijk dat u er geen asiel aan vroeg, maar asiel aanvraagde in België, een land dat u ondertussen kent (CGVS p. 15). Toen deze vraag u opnieuw gesteld werd, herhaalde u dat u in de eerste plaats hierheen kwam en hier asiel aanvraagt. U voegde hieraan toe dat u verloofd bent (CGVS p. 16). Tenslotte voegde u toe dat ze in Italië geen plek voorzien om te leven (CGVS p. 16).

Gezien u zelf verklaarde slechts kortstondig in Italië te hebben verbleven en in die periode evenmin over de status van subsidiaire bescherming beschikte, moet vooreerst worden opgemerkt dat uw verklaring dat er geen plaats om te leven voor u voorzien werd, vrij voorbarig is. Bovendien moet worden opgemerkt dat indien er voor u geen plek om te leven voorzien werd en u zich in een precarie situatie zou hebben bevonden, deze niet langer actueel is vermits u ondertussen wel degelijk over de subsidiaire beschermingsstatus in Italië beschikt.

Wat vervolgens uw verklaring betreft dat u België in tegenstelling tot Italië kent, moet erop worden gewezen dat dit gebrek aan kennis een logisch gevolg is van het feit dat u er slechts enkele dagen doorbracht. Ook België was voor u aanvankelijk een vreemd land. U legde echter voldoende zelfredzaamheid aan de dag om België te leren kennen, u slaagde er in een job te vinden en leerde hier ook wat Engels en Frans. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden verwacht dat u ook Italië op gelijkaardige wijze kan leren kennen.

Aangaande uw verklaring dat u in België wenst te blijven omdat u verloofd bent, merkt het CGVS volledigheidshalve op dat u zich hiervoor tot de daartoe geëigende procedure dient te wenden.

Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat u geen actuele vrees voor vervolging of actueel risico op ernstige schade aannemelijk maakt. U toont verder niet aan dat u zich niet langer kan beroepen op de subsidiaire bescherming die u reeds werd toegekend. In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke

wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet.

U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of menonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden. Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige subsidiaire beschermingsstatus, zoals blijkt uit de neergelegde stukken.

De door u neergelegde documenten zijn slechts een staving van uw identiteit en de beroepsactiviteiten van uw vader, die in voorliggend geval niet onmiddellijk betwist worden. Ook de neergelegde verblijfstitels van uw aanstaande schoonfamilie kunnen bovenstaande bevindingen niet omvormen.

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u wel naar Italië maar niet mag teruggeleid worden naar Afghanistan.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Gelet op de nauwe samenhang tussen beide middelen, worden ze samen besproken.

2.1.1. Na een korte theoretische toelichting, betwist de verzoekende partij de beoordeling in de bestreden beslissing dat zij geen nood heeft aan internationale bescherming omdat zij reeds over een subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Italië. De verzoekende partij meent dat zij niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet viel. Voorts voert zij aan dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die zij heeft verkregen in Italië, omwille van de vernederende levensomstandigheden, de discriminatie en het geweld ten aanzien van (erkende) vluchtelingen in Italië. Een terugkeer naar Italië zou aldus een schending van artikel 3 van het EVRM inhouden.

Zij verwijst naar het arrest “*M.S.S. t. België en Griekenland*” van het EHRM van 21 januari 2011. Dit arrest bevestigt dat in bepaalde gevallen socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 van het EVRM kunnen bereiken. Het EHRM stelt dat bepaalde socio-economische verplichtingen positief recht zijn geworden op grond van de EU-wetgeving en de omzetting daarvan in de nationale regelgeving, waarbij een hogere beschermingsstandaard wordt opgelegd aan EU-lidstaten omdat zij een specifieke verbintenis zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van asielzoekers. De verzoekende partij wijst op de verplichtingen voor EU-lidstaten ten aanzien van personen die internationale bescherming werden toegekend, zoals vastgelegd zijn in de Richtlijn 2011/95/EU, waaronder het toekennen van bepaalde socio-economische rechten. Hoewel personen onder internationale bescherming in theorie recht hebben op gezondheidszorg, zoals bepaald in artikel 30 van de Richtlijn 2011/95/EU, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige medische zorgen krijgen omwille van een gebrek aan informatie en tolken. Artikel 34 van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet in toegang tot integratievoorzieningen, maar de verzoekende partij heeft nooit informatie gekregen over of toegang tot taallessen, een professionele opleiding of integratieprogramma's. Dit heeft een negatief effect op andere aspecten van de levensomstandigheden in Italië zoals huisvesting en toegang tot de arbeidsmarkt. Artikel 32 van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet in de toegang tot huisvesting. Het gebrek aan huisvesting voor personen die internationale bescherming werden toegekend is een bijzonder groot probleem in Italië, omdat zij snel het opvangcentrum moeten verlaten en er een gebrek is aan financiële ondersteuning voor huisvesting. Artikel 29 van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet in de toegang tot sociale voorzieningen, maar uit haar verklaringen blijkt dat zij in de praktijk geen toegang hebben tot sociale voorzieningen, wegens een gebrek aan informatie en ondersteuning door de Italiaanse overheid.

Hieruit blijkt dat Italië zijn verplichtingen zoals voorzien in de voormelde richtlijn niet nakomt, waardoor de verzoekende partij zijn rechten niet kon laten gelden in Italië en niet kon rekenen op de steun of bescherming van de Italiaanse autoriteiten. De verwijdering naar Italië zou dan ook een schending inhouden van artikel 3 van het EVRM, waardoor de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (gebrekkige) bescherming die hem werd toegekend in Italië. De verzoekende partij heeft aldus een reële vrees voor vervolging en/of onmenselijke of vernederende behandeling indien zij wordt teruggestuurd naar Italië.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissingen heeft gesteund.

In de voorliggende zaak zal in het bijzonder worden onderzocht of de verzoekende partij een behoefte heeft aan internationale bescherming in het licht van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018), aangezien zij reeds internationale bescherming geniet in Italië. Ter terechtzitting verwijst de verwerende partij ook naar de nieuwe geldende bepalingen. De parlementaire voorbereiding van deze bepaling stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de de verzoekende partij reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat zij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

Deze mogelijkheid sluit een weigering ten gronde niet uit. Het betreft overigens een internationale praktijk, dat wordt beslist tot een weigering van internationale bescherming aan de verzoekers die reeds internationale bescherming genieten in een ander land. Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land internationale bescherming genieten.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin de verzoekende partij internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Italië. Uit een lezing van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij een verblijfskaart heeft verkregen op grond van de subsidiaire beschermingsstatus die Italië heeft toegekend. Uit een brief van de Italiaanse autoriteiten blijkt dat haar verblijfskaart in Italië geldig is tot 11 februari 2020.

Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing werd gesteund, werd opgeheven (BS 12 maart 2018) en luidde als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij zij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat zij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en zij die bescherming nog kan genieten, of zij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits zij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

De bestreden beslissing werd dus genomen nadat de commissaris-generaal een volledig onderzoek heeft gevoerd naar de nood aan internationale bescherming en besluit als volgt:

“Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De Raad merkt op dat Italië als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Italië niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. Uit het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden in Italië waarin de verzoekende partij zich bevond een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Italië. Bovendien onderscheidt de commissaris-generaal noch de Raad, op basis van de stukken die voorliggen, concrete elementen waaruit het tegendeel blijkt. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Italië te worden toegelaten.

Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet de verzoekende partij immers binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. De Raad merkt op dat overeenkomstig de EU-wetgeving aan haar subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten nationale verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de

subsidiare bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partij op zich geen vervolging overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in.

De verzoekende partij voert aan dat zij in Italië geen toegang had tot gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting en sociale voorzieningen en dat Italië aldus zijn verplichtingen hiertoe niet nakomt. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat ze op straat geslapen heeft. De Raad merkt hierover op dat de verzoekende partij tijdens het CGVS-interview geen problemen aanhaalde inzake de toegang tot gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting en sociale voorzieningen, hetgeen haar problemen relativeert. Tijdens het interview op het CGVS heeft de verzoekende partij ook aangegeven dat ze slechts drie tot vier dagen in Italië verbleef en dan naar België teruggekeerd is. Zij brengt thans in haar verzoekschrift evenmin concrete elementen aan waaruit blijkt dat haar de toegang hiertoe werd ontszegd. Aanvullend merkt de Raad op dat de verzoekende partij bij aanvang van de procedure overigens ook verklaarde dat (i) zij geen asiel aanvraag in Italië, maar verplicht was haar vingerafdrukken te laten afnemen, (ii) zij aan haar smokkelaar vroeg om naar België gebracht te worden, daar zij hier wilt studeren, (iii) zij in goede gezondheid verkeert, en (iii) zij in Italië correct werd behandeld, maar niet terug wilt naar Italië (DVZ-verklaring, stuk 14, p. 8 en 10).

Waar de verzoekende partij aangeeft dat haar verloofde in België woont, wijst de Raad op hetgeen wat volgt. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen vervolging in het land van herkomst of een reëel risico op ernstige schade, *quod non in casu*.

Gezien de verzoekende partij internationale bescherming geniet in Italië, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De verzoekende partij vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiare beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS